

Világvevő

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIII. évfolyam, 43. szám, 2019. október 25.

A vezetékes rádió a konyhaasztal fölött kapott helyet, apám reggel bekapcsolta, szólt egész nap. Némely műsorát kedveltük is, *Falurádió*, *Kincses Kalendárium*, *Szép esti muzsika*, szombat esténként *Tarkabarka*, vasárnap délelőtt a *Csilicsala csodái*, azt én hallgattam, elégedett voltam vele, legalábbis egy darabig. Ötvenes évek első fele, ám a műsor népszerűbb volt, mint gondolnánk. Nyilván evvel magyarázható, hogy házukban egyszer csak megjelent a hi-tech, egy Orion 449-es rádiókészülék. Marha nagy volt, súlya lehetett vagy nyolc kiló. Egy éjjeliszekrényen állt, szélteben kétoldalt jócskán túllógott rajta, elől tenyérsíni sáv szabadon maradt. Elfért a hamutartó, a cigaretta, a gyufa meg a szemüveg.

Ötlámpás, szokta volt mondani anyám roppant dölyfösen, és csakugyan, a hátlap résein át bekukucskálva látni lehetett öt üvegbúrárt, amelyek sejtelmesen halovány fénnel pislákolnak. Volt egy hatodik is, a varázsszem, az a doboz elején hunyorgott, anyám arra volt a legbüszkébb. Eredeti rendeltetése szerint hangolászjelző lett volna, de valójában arra szolgált, hogy az irigy szomszédasszonyt a guta kerülgesse, és láthatólag kerülgette is.

Három rövidhullámú sávja volt a készüléknek, ez azt jelentette, hogy az Amerika Hangját, a BBC magyar adását, de mindenekelőtt a Szabad Európát könnyen be lehetett fogni rajta, bár nem feltétlenül volt érdemes. Zavarták. Azért a szöveg többé-kevésbé érthető maradt, noha el-el halkult, de nem a zavarás, hanem a fading miatt, ám ez nem tartozik a tárgyhöz. Világvevő, hangoztatta anyám, de ő nem akarta venni a világot, sőt 56 előtt apám se akarta. Mindenesetre az enyhén megvilágított skálaüvegen mindenféle külföldi rádióállomások neveit lehetett olvasni, balról jobbra és felülről lefelé Innsbruck, Hamar, Tampere, így kezdődött a középhullámú sáv, legalábbis az emlékeim szerint. Néha csavargattam a hangológombot, de hamar ráuntam, a szüleim pedig még csak nem is csavargatták.